

forbrydelser. Det foreslås derfor, at der i straffeloven indsættes en særlig bestemmelse, der omfatter netop denne form for udvidet medvirken til terrorfinansiering, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 (§ 114 b).

Bestemmelsen foreslås udformet således, at medvirken til terrorhandlinger, således som disse er defineret i lovforslaget, i alle tilfælde er strafbar efter det udvidede medvirkningsbegreb. En person, som forsætligt fremmer den kriminelle virksomhed eller formål hos en gruppe personer med kendskab til gruppens generelle terrorformål, og som dermed bidrager til foretagelsen af en terrorhandling som defineret i lovforslaget, vil kunne straffes efter den særlige medvirkningsregel. Herved skabes der i øvrigt også yderligere sikkerhed for, at Danmark også opfylder terrorbombekonventionens krav om et udvidet medvirkningsbegreb.

Et eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kunne f.eks. være professionel generel rådgivning, der ikke direkte angår en konkret terrorhandling, til en organisation, der har til hensigt at begå terrorhandlinger, hvilket er den pågældende rådgiver bekendt.

Strafferammen for denne mindre konkretiserede medvirken foreslås fastsat til fængsel indtil 6 år.

Det har været nævnt i høringsvarene, at bestemmelsen i § 114 b kan rejse spørgsmål i forhold til ytringsfriheden, idet det beskrevne gerningsindhold efter omstændighederne kan have karakter af ytringer.

Efter Justitsministeriets opfattelse indeholder den foreslåede § 114 b ingen begrænsninger i ytringsfriheden.

Med bestemmelsen foreslås bistand til en terrororganisation i form af tilskyndelse, råd eller dåd kriminaliseret i vidt omfang. Som det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, kræves det imidlertid, at der er tale om en medvirken, som på en eller anden måde »fremmer« den kriminelle virksomhed.

Det er således vigtigt at slå fast, at rene sympatitilkendegivelser i forhold til terrororganisationer således ikke er omfattet af den foreslåede § 114 b.

Påskønnelse eller anerkendelse af konkrete terrorhandlinger, kan imidlertid efter omstændighederne være omfattet af den gældende bestemmelse i straffelovens § 136, stk. 2. Denne bestemmelse kriminaliserer den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i kapitel 12 og 13 omhandlede forbrydelser. Bestemmelsen, der blev indsat i straffeloven i 1939, vil med den foreslåede terrorismebestemmelse i § 114, jf. nedenfor, ikke som hidtil alene omfatte udtrykkelige billigelser, der fremsættes offentligt, af terrorhandlinger rettet mod danske myndigheder, men fremover også offentlige, udtrykkelige billigelser af terrorhandlinger

rettet mod udenlandske myndigheder eller internationale organisationer.

2.3.1.2. Som nævnt i pkt. 2.1.1.1. følger det af *artikel 5* i FN's terrorfinansieringskonvention, at juridiske personer skal kunne gøres ansvarlige for de handlinger, der er beskrevet i konventionen. Ansvar for de juridiske personer kan ikke betinges af, at handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding. Det skal således være muligt at straffe f.eks. en organisation, der giver penge eller samler penge ind til en gruppe af terrorister uden derved selv at opnå økonomisk vinding.

Straffelovens § 306 om strafansvar for juridiske personer for overtrædelser af straffeloven indeholder et krav om, at overtrædelser skal være begået for at skaffe den juridiske person vinding. Opfyldelsen af artikel 5 kræver derfor, at der ved en lovændring skabes hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelser omfattet af konventionen, selvom de pågældende overtrædelser ikke er begået for at skaffe den juridiske person vinding.

Opfyldelsen kan enten ske ved, at den nugældende begrænsende betingelse i § 306 om, at overtrædelser skal være begået for at skaffe den juridiske person vinding, fjernes generelt med virkning for alle straffelovsovertrædelser, eller ved at betingelsen alene ophæves for så vidt angår overtrædelser, der er omfattet af terrorfinansieringskonventionen.

I forbindelse med gennemførelsen af EU-rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelse mod falskmøntneri, jf. lov nr. 280 af 25. april 2001, hvor strafansvaret for juridiske personer blev ændret, således at der indførtes en generel adgang til at pålægge juridiske personer strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelser af straffeloven, der er begået for at skaffe den juridiske person vinding, blev forskellige modeller for juridiske personers strafansvar overvejet. Det blev blandt andet overvejet at indføre et generelt strafansvar for juridiske personer for overtrædelser af straffeloven uden krav om økonomisk vinding. Som argument imod en sådan model blev det anført, at som påpeget af Straffelovrådet sigter flertallet af straffebestemmelserne i straffeloven på at beskrive enkeltpersoners skadegørende eller farlige eller på anden måde forkastelige handlinger. Disse handlinger begås i henhold til individuelle beslutninger, eventuelt efter aftale med flere og uden sammenhæng med, om den eller de pågældende står i et ansættelsesforhold til nogen. Det kan således forekomme kunstigt at åbne mulighed for, at en juridisk person kan straffes for f.eks. vold eller hærværk. Der henvises til Folketingstidende 2000-2001, tillæg A, s. 2892-96.